

Smer a podstata

Náš život začína narodením. Ako deti sa hráme, objavujeme, strácame, nachádzame a učíme sa.

V detstve zažijeme rôzne okamihy, na ktoré v budúcnosti spomíname. Vytvoria v nás dobré alebo zlé spomienky.

Tú sa odvíja náš zmysel, podstata života a láska k sebe

samému. Všetko to vychádza z detských chvíľ, ktoré

sme zažili. Sú to základy našej existencie, ktorým

musíme porozumieť. Dieťa sa v predškolskom veku hrá

a naplňuje ho to, tak že stráca pojem o čase, je samo

sebou, kde nič viac nepotrebuje. V tomto období je dieťa

najviac autentické a citovo vnímavé. Jeho skutočnosť je

založená na úprimnosti pocitov, prežívaní svojich

výmyslov a nespútanosti. Hrá svoju rolu dieťaťa

dokonale a bez akýchkoľvek výčítiek, pretvárok a bez

akéhokoľvek strachu. Dieťa si samo nekladie otázky:

„Prečo sa hrám ? Prečo sú dospelí vážni, keď hranie prináša toľko radosti ?“.Hrá sa preto, že chce, pretože to tak cíti. Otázky prichádzajú, až keď mu je niečo zakázane. Tým začína byť dieťa učené rutine. Začína zisťovať, že jeho radosť mu môže byť vzatá. Nieкто, aj keď je to rodič mu môže vziať radosť, ktorú cíti a ono sa tomu nevie brániť. Prechádza do iných emócií ako je smútok, plač, hnev atď. Je to prvotný bod strachu. Strach za tým, že jeho bezmocnosť mu bráni v radosti, čo nevychádza z myšlienok alez pocitov.

V nasledujúcich rokoch prichádza rutina spoločnosti: „škola“. Vzťah „škola – dieťa“ nie je akceptovaný už od začiatku, keď dieťa zisťuje, že bude musieť mať povinnosti. Nechce to pretože začína byť okrádané o svoju podstatu. Začína strácať to, že bolo samo sebou a teraz je jeho svet preklopený. Už sa nemôže hrať,

musí robiť to, čo mu povedia, aj keď nevie prečo. Dieťa sa stáva väzňom v svojich predstavách a je obklopené niečím, čo nepozná. To tajomstvo, ktoré ho obklopuje, neznalosť a záhadná spoločnosť v ňom vytvára strach a núti ho vnútorne sa skrývať.

Tú začína brať život ako povinnosť a nie ako zábavu, ktorou žil doteraz. V tomto momente sa musíme pozastaviť a zodpovedať si otázku: „Vážne chceme aby sa jeho svet uberal týmto smerom?“. Čo je výsledkom tohto smeru? Je to obeť dnešnej doby. Stane sa obeťou, ktorá podlieha spoločenskému správaniu, spoločenským potrebám a spoločenským návykom. Tým deti neprivádzame k potenciálu ale do väzenia spoločnosti bez akejkoľvek slobody. Preto ak sa rozhodneme smerovať k nejakému cieľu musíme sa najprv pozrieť, čím sme prešli a porozumieť tomu, pretože to je najväčšia prekážka na ceste životom

k budovaniu úspechu. Musíme zistiť, o čo sme boli okradnutí, čo sme stratili a ako sme boli väznení spoločnosťou. Musíme tie pocity, ktoré sú v nás zakorenené precítiť a porozumieť im. Vtedy pochopíme, že nie sme tým, čo sme si mysleli. Skúsme sa nad tým zamyslieť, hľadať v sebe skryté miesta, ktoré sú podstatou nášho strachu.

Nesmieme sa báť byť k sebe úprimní Úprimnosť k sebe samému je kľúčom k pochopeniu emócií a strachu.

Skúsme sa zamyslieť nad tým kam smerujeme, čo sme dosiahli a čo práve zažívame.

Snažíme sa zarábať, pracovať aby sme si udržali
prácu, v spoločnosti sa tvárime, že sme niekto iný